

mieux . . . . . tant mieux . . . . . (Той ме взе за една друга . . . . . толкозъ по добре . . . толкозъ по добре...)

Казватъ, че тази пиеса била написана специално за нея. Единствениятъ ѝ любимъ синъ въ разгуленъ животъ прахосалъ колосалното състояние на Сара, която не малко страдала отъ това.

Сара не е крадѣвица. Онова, съ което тя владѣе, е нейния гласъ и израза, съ който предава най-неоловимитѣ чувства на човѣшката душа.

Малцина знаятъ, че освенъ актриса Сара е и добра скулпторка. Презъ свободното си време тя е изучавала скулптурата при най-видни професори. Отъ самата нея е изваяна великолепна група нимфи, предназначени за нейния гробъ. Тя завещала да бжде погребена на една скала на брѣга на Бретанъ, а подъ мраморната група да бжде издѣланъ надписъ: „Вълнитѣ на океана вѣчно ще шепнятъ поезията, която нейнитѣ устни шепнеха презъ цѣлия ѝ животъ“.

Друго нѣщо, което малцина знаятъ за Сара е, че тя бѣше голѣма феминистка. Презъ своитѣ турнета изъ цѣлъ свѣтъ, тя не е изпускала случая да държи конферанси за женския трудъ и културното повдигане на жената. И тукъ тя знаеше да завладѣе слушателитѣ си сжщо, както на сцената.

Нейната най голѣма амбиция бѣше да получи ордена на почетния легионъ, обаче, кой би повѣрвалъ, че той ѝ бѣ отказванъ дълги години, защото Сара, като актриса водѣла лекъ животъ. Ето едно феноменално стълкновение на двата морала—единъ за мъжа другъ за жената. Г-ца Жанъ Ейръ, една отъ младитѣ артистки на нейния театъръ ми разказваше тогава, че това много измъчвало Сара и тя винаги казвала: „Азъ бихъ се отказала отъ ордена, ако всички тези държавници и общественици кавалери на този орденъ биха доказали, че не сж имали по малко отъ две метреси и не сж гуляли съ леки жени поне еднажъ изъ локалитѣ на Монтмартръ“.